

General | | Actualitzat el 01/07/2021 a les 07:35

Ser filla d'un donant d'esperma m'ha suposat un trauma

No sabem que som nascudes per donació perquè és un tema molt tabú

[inicicentrareport] Soc filla d'un **donant anònim i una mare soltera per elecció**. De petita sempre he volgut saber qui era el meu **pare biològic**, no acabava d'entendre per què no el podia conèixer en persona. Ma mare sempre m'explicava que els gamets eren d'un donant, però jo amb 5-6 anys no ho entenia. **Viure i créixer així ha estat un horror**.

De cara a la família això era com una mena de secret, i va ser molt feixuc. Fa poc vaig començar a parlar del tema. La majoria de persones nascudes per donació, tan d'òvuls o esperma estan intentant **buscar progenitors, germans o germanes**. Hi ha zero debat social al respecte. No es mira des de la perspectiva de les persones nascudes, una vegada més es mira **des de l'adultcentrisme**.

Sembla que el desig de ser mare sigui un dret i fem el que sigui per engendrar: fins i tot participar d'una cadena d'explotació. Jo amb 29 anys vaig estar buscant un embaràs amb la meua exparella home via natural i no em vaig quedar embarassada. Puc empatitzar amb les parelles de dues dones que busquen una criatura perquè **jo també formo part del col·lectiu LGTBI i fins i tot m'he plantejat el mètode ROPA, amb una altra exparella dona**. Ho feia des de la inconsciència i comprant molt el discurs de les clíniques.

Com a persona nascuda de donant d'esperma una de les coses que demano és que les criatures **sapiguem d'on venim, que les donacions no siguin anònimes**. El **dret a la identitat**, a tenir un nom, nacionalitat i conèixer als progenitors és un dret dels infants reconegut en la Declaració Universal dels Drets dels infants.

Potser tinc entre 30 germanes o 3.000 i això és una vulneració dels meus drets. Es tracta d'un mercat no regulat, d'un negoci. I tot i que el número màxim de donacions està limitat. Suposadament el límit de persones nascudes per donant és de sis. A la pràctica no és així i 33 anys després de la llei que permet la compra venda de gamets no hi ha un registre de donants.

S'està **passant un desig d'una persona adulta per davant dels drets de la infància**. Potser hi ha molts nascuts com jo que no els importa, però n'hi ha d'altres que sí. És un tema de construcció d'identitat, tinc dret a saber d'on vinc, qui sóc i qui són els nostres ancestres.

Totes aquestes persones que diuen que **la genètica no importa segurament no tenen el mateix problema que jo**. Les criatures adoptades tenen la mateixa lluita que nosaltres, i amb això no vull dir que si vols ser donant no donis, sinó que no ho facis de manera anònima.

A la persona que vol participar d'aquest mercat m'agradaria dir-li que no compri anonimat, que hi ha opcions. El 50% de les usuàries de les tècniques venen de l'estranger, de fet l'Estat espanyol és el que més donants de semen i òvuls té a Europa. Si fem viatges per vulnerar drets que també es facin per **comprar ètica**. A Portugal, per exemple, la donació no és anònima. O per exemple es pot arribar a fer un pacte amb una altra persona, un colega.

En el cas de l'ovodonació és un tema a part d'explotació reproductiva. Es compra la fertilitat de dones pobres, a les quals no se'ls explica els riscos reals, per donar-la a les de classe mitja i alta i es compra massa el discurs de solidaritat quan realment es fa per diners. La majoria de joves que són donants et diuen que **"suposo que si hagués tingut pasta no ho hagués fet"**. Si es fes realment altruista i no fos un negoci, i se sapiguessin els orígens ho podria arribar a entendre.

Quan comprem gamets estem pensant com se sentirà la criatura? O com em sentiré jo? Perquè jo ara mateix em sento com un producte, sóc fruit d'una transacció econòmica, de la mercantilització de la reproducció.

No puc evitar posar-me a la pell d'aquestes criatures i menys que no els expliquin els seus veritables orígens. Només un 11% de les famílies heterosexuales els expliquen els seus orígens biològics. El silenci familiar i l'estigma m'ha afectat directament. I més fa 30 anys, quan no era una estructura comuna. Segurament les meves germanes biològiques han nascut amb mare i pare i potser ni saben que són fruit d'un donant d'esperma.

Per a mi ha estat una **experiència traumàtica**, estic lidiant encara amb aquest trauma. La inseminació de la meva mare és una motxilla que m'ha carregat en forma de secret. La majoria de les meves companyes i conegudes es van assabentar que eren fruit d'una inseminació d'accident. La majoria no saben que són nascudes de donacions anònimes perquè la inseminació pot tapar la infertilitat i l'ego "machi" de molts homes.

Des de fora la meva mare rebia comentaris tipus "**tens una mare molt valenta**". I jo en canvi rebia comentaris tipus "**però i per què el vols conèixer?** Imagina't que no és una bona persona". "Tandebò jo no conegués al meu pare". O "les altres persones no són les teves germanes". Tots aquests judicis deslegitimitzaven el meu sentir. No em sentia agraïda, contenta. La impossibilitat de buscar quins eren els meus orígens em feia sentir frustrada i perduda a la vegada.

La meva mare ha reaccionat molt bé. **Ma mare no ho sabia que em sentia així**. Mai ho havia vist des d'aquesta perspectiva i ara em recolza en el meu activisme. Hem creat un grup de suport aquí i estic apuntada a un altre grup dels Estats Units, bàsicament perquè aquí no hi havia res. Allà estan més organitzats, se'n parla més, es pot arribar a conèixer més els teus germans i germanes.

El testimoni en primera persona de Maria Sellés Vidal, recollit per la periodista **Alba Carreres**
Fotos cedides per Maria Sellés Vidal
Llegir més «Històries de vides» *aquí*

```
.amp_fitxaautor_2 {  
  background: #ffffff;  
  color: #b44f52;  
  border: 1px solid #b44f52;  
  border-radius: 10px;  
  margin-top: 2rem;  
  padding: 15px;  
}  
.amp_fitxaautor_2 a {
```



```
color: #b44f52;  
}
```

[ficentrareport]